

SVETI LEOPOLD BOGDAN MANDIĆ

Rođen je 12. svibnja 1866. u Herceg-Novom, u Boki Kotorskoj. Bio je dvanaesto dijete Petra Mandića i grofice Karoline Carević. Njegovi roditelji bili su gorljivi katolici. Zbog promjenjivih političkih prilika njihovo je bogatstvo iz prošlosti nestajalo. Naročito je majka, iz grofovske obitelji, nosila plemenite kršćanske osjećaje. Kasnije će blaženik o njoj potvrditi: "Moja majka je bila neobično pobožna. Upravo njoj na poseban način dugujem ono što jesam". Otac mu je bio "svet čovjek" koji je išao na misu i pričešćivao se svakog jutra. Bogdanovo djetinjstvo bilo je primjer redovnog stanja. Uspješno je pohađao osnovne škole u rodnom kraju. Popodne je odlazio u samostan na privatnu poduku kod male braće kapucina. Sudjelovao je u igrama svojih vršnjaka, ali se često rado udaljio da bi ostao sabran u molitvi. Jedna njegova vršnjakinja ovako ga se sjeća: "Bio je vrlo inteligentan i veoma predan u učenju. Bio je toliko dobar i pobožan. Njegov život je bila kuća, crkva, škola".

Živeći u Herceg-Novom među pravoslavicima, Bogdan je veoma rano upoznao i iskusio žalosnu činjenicu rastavljenosti kršćanske braće. Zato je još kao dječak govorio: "Dobro, ja ću se posvetiti spasenju tolikih siromašnih i nesretnih ljudi. Postat ću njihov misionar". Promatrajući nesebično djelovanje kapucina u svom rodnom gradu, koje su cijenili i pravoslavci, Bogdan je mislio, da će svoj misionarski naum najbolje ostvariti ako stupi u njihov red. Roditelji su se složili s njegovim izborom zvanja, premda im je rastanak s njime bio veoma težak.

U dobi od 16 godina polazi na nauke u sjemenište u Udinama u sjevernoj Italiji. Na dan 20. rujna 1890., kardinal Domenico Agostini zaredio ga je za svećenika.

Godine 1897. izgledalo je da će se konačno ostvariti njegov misionarski san. Bio je poslan za starješinu u samostan u Zadru. Tamo je pošao pun radosti, i kad se već njegovo misionarsko djelovanje počelo zapažati u provinciji, poslušnost ga pozva ponovo u Veneciju. 1905. otvorio mu se put prema Istoku: imenovan je za vikara u samostanu u Koprnu. No, njegov apostolat bijaše kratak jer je nanovo bio premješten u Veneciju, najprije kao ispovjednik u Thiene, a kasnije od 1910. do 1914. kao direktor studenata i predavač patrologije. Za vrijeme I. svjetskog rata vlada je izdala naređenje kojim se pozivaju svi stranci u Italiji da prihvate talijansko državljanstvo, inače će biti internirani južno od Firence. Otac Leopold nije se htio odreći hrvatskog državljanstva odgovarajući na optužbe: "**Krv nije voda, krv se ne može izdati**". Više je volio biti interniran. Pošto je, međutim, završen rat, vratio se odmah u Padovu. Ljubav prema domovini povjerava prijatelju: "Ja sam kao ptica u krletci, ali je moje srce uvijek tamo preko mora."

Padova je bila mjesto njegova poslanja i njegove svetosti. Od 1918. do 1942. u ovom gradu djelovao je bez prekida, u tišini i silno plodonosno u ispovjedničkoj službi. To potkrjepljuje slijedeći podatak. Nakon pripajanja Rijeke Italiji 1923. godine samostan B.D.M. koji je pripadao hrvatskim kapucinima pripao je venecijanskim kapucinima. Tamo je bio poslan i otac Leopold da pripomogne kod ispovijedanja Hrvata. Otac Leopold prihvatio je pun radosti odluku pretpostavljenih. Međutim, mnoge ugledne ličnosti Padove činile su pritisak na biskupa i kapucinskog provincijala želeći da se po svaku cijenu vrati na svoje mjesto. Veoma pokoran pretpostavljenima, otac Leopold je shvatio da se Božja volja, koja je htjela da bude misionar, vršila u Padovi, da su njegov Istok bile duše pokajnika koje su pristupale njegovoj ispovjedaonici.

Cijeli je svoj život i svoju energiju istrošio u ispovjedaonici. Njegov dan je počinjao sa svetom misom koja mu je bila središte cijelog dana. Odmah poslije mise upućivao bi se u svoju

ispovjedničku sobicu gdje je boravio sve do ručka. Nakon ručka nastavljao bi sve do večeri. U slobodnim trenucima klekao bi na klekalo u ispovjedaonici ili ispred Marijinog oltara i molio. Uvečer bi se povlačio u malu samostansku kapelicu gdje je produžavao svoju molitvu sve do kasno u noć. Tko bi ga pozivao da ide spavati odgovarao je: "Moram činiti pokoru za moje pokornike". To je bio njegov dnevni red, bez prestanka.

Imao je izvanrednu sposobnost razumijevanja onih koji su mu se povjeravali i sposobnost pomaganja u zamršnim tjeskobama.

Bio je, kao i svi sveci, čovjek molitve. Ljude je poticao na molitvu govoreći: "Božja su obećanja vezana uz naše molitve. Tako je odredio Gospodin. Sve možemo dobiti od njega, ali uvijek posredstvom molitve."

Otac Leopold je u svakom samostanu, posebno štovao oltar s Presvetim i Gospin oltar. To su za njega bila mjesta, koja je pohađao i gdje se molio. Lijepo je imati prijatelje na zemlji, ali još je utješnije kada znaš, da ih imaš i u nebu.

Za Boga, koji je jedini „Gospodar“, bio je spreman sve prihvatiti. Govorio je: „Ako On to želi, onda je dobro“. Što se tiče „Blažene Gospodarice“, njegova ispovjedaonica mogla je biti skromna i hladna, ali je činio sve moguće, da po koji cvijet ukrasi Njezinu sliku. Njoj se bez prestanka molio, povjeravao joj je najteže slučajeve, svoje i svojih pokornika, prijatelja.

Nakon proslave zlatnog svećeničkog jubileja, 1940. godine, njegovo se zdravlje počelo naglo pogoršavati, gubio je na težini, sve je teže gutao hranu, bolovi su postajali sve jači ... Tumor na jednjaku neumoljivo je napredovao te je naredne dvije godine otac Leopold proživio uglavnom u postelji. Nesnosne bolove i tjelesnu slabost nadvladao je snagom vjere. Povremeno je ustajao i molio u bolesničkoj kapelici, pa čak i aktivno služio svetu misu. Nakon jedne takve molitve, 30. srpnja 1942. iznenada ga obuzela slabost te je uskoro, nakon bolesničkog pomazanja, blaženo izdahnuo izgovarajući riječi molitve „Zdravo Kraljice“. Bio je to posljednji pozdrav „Gospodarici“.

Godine 1963. njegovi zemni ostaci preneseni su u prigodnu kapelicu, podignutu uz njegovu sobicu - ispovjedaonicu, koja je čudom ostala neoštećena od bombardiranja 14. svibnja 1944. godine. Kada su pregledani njegovi posmrtni ostaci tijekom postupka za proglašenje blaženim, njegovo tijelo je pronađeno netaknuto, neraspadnuto u svim svojim dijelovima, a takvo se i sada nalazi u njegovu grobu.

1976. godine, papa Pavao VI. hrvatskog kapucina, oca Leopolda Mandića proglašava blaženim, a 1983. ga papa Ivan Pavao II. proglašava i svetim.

Za njegov blagdan odabran je 12. svibnja, dan njegova rođenja.